

pevnost

edice

Jana
Rečková

Věčný
čas zubů

část druhá

Jana Rečková

VĚČNÝ ČAS ZUBŮ

(část druhá)

Jana Rečková

VĚČNÝ ČAS ZUBŮ

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2010

Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-073-6

ČÁST ČTVRTÁ

KRUHY TEMNÉHO MĚSÍCE

Vedlejší účinky

„No, to byla ale historka,“ vyjádřil se Efrigo. „Je milé, že nám věříš, ale jak máme my věřit tobě?“

Astar začal krčit rameny, ale v polovině pohybu ho zarazila bolest.

Hedonna mávla rukou, jako by tímto rušila veškeré pochyby. „Musíš se dát dohromady. K sobě tě vzít nemůžu, mám spolubydlící.“

„Ke mně se vejde,“ řekl Efrigo, který navzdory svému prohlášení věřil každému Astarovu slovu. „Bydlím v polosuterénu, je to takové doupě,“ dodal.

„Tak pojďme,“ zívł Astar.

„To chceš jít bos?“ zeptal se René – nesehnal dost velké boty.

„Poběžím po čtyřech,“ vysvětlil mu Astar. „Ale tyhle šaty si zatím nechám, když dovolíš.“

Sešli se u východu. Hedonna neodolala a podržala přítele za ušima. Vzpomněl si, že Lynn to dělala také. Vlastně i Lil-

la. Vzpomněl si i na Jelku a její odmítavý výraz, když ji tehdy v Brně našel. A ještě na další ženy. A úplně na konci se objevila Láďa, drobná a trochu nosatá, snědá skoro jako ta Ahdiho poloindiánská ženuška. Nejspíš ji ani moc nezajímal, jestli jsem naživu, řekl si a vykročil s Efrigem jako poslušný pes.

* * *

Tondovi se už zase v hlavě všechno pletlo. Věděl, že to dělají ty léky, ale nepomáhalo to. Myslel si, že je ve vězení, pořád čekal pouta nebo popravu nebo tak něco. Pamatoval si, že někoho zabil, jen neměl ponětí proč. Ztratil pojem o čase. Nechtěl jíst. Žádný vrah si nezaslouží, aby ho krmili. Řekl jim to, ale kdoví proč měl pocit, že mu nevěří.

Pak se objevil ten cizinec. Řekli mu, že za ním někdo přišel na návštěvu, a vedli ho (ani mu nenasadili pouta, to považoval za pochybení) do kanceláře, asi k řediteli věznice, který si z nějakého důvodu oblékl bílý plášť.

Tonda se zastavil za dveřmi, kterými ho dozorce prostrčil a přibouchl je za ním. Vychutnával vyhlídku bez mříží. Dokonce viděl stromy a najednou zatoužil být v lese, běžet po trávě nebo jehličí nebo i po sněhu... Běžet.

U okna stál vysoký, důstojný, bělovlasý stařec. Nehrbil se ani trochu a měl jasné modrošedé oči. Upřel je na Tonda. Vzápětí se ředitel věznice proměnil v primáře oddělení a promluvil trochu zaskočeně: „Přijel si pro vás příbuzný. Chce se o vás postarat... Prý jste se dlouho neviděli.“

Tonda zmateně potřásl hlavou. Starý muž na něj mrkl a usmál se. „Tony! Pamatuješ se na mě?“ Řekl to anglicky. „Strýčku?“ zkusil to nejspíš. „Je to hrozně dávno...“ V ži-

votě toho člověka neviděl, ale nějak věděl, že primář anglicky rozumí, tak se nemohl na nic zeptat.

Stařec se na něj znovu usmál a obrátil se k primáři. „Chápu, že vám to příbuzenství připadá vzdálené. Tonyho ale osud zle pronásleduje, oba rodiče mu zemřeli tragicky, neť – jeho matka – mi pochopitelně nemohla dát zprávu, dověděl jsem se to opožděně, to už byl chlapec tady. A potom zahynuli i prarodiče z otcovy strany, u kterých žil...“ Poklepal Tondovi na rameno. „Poznal jsem tě na fotce v novinách. Z toho ‚Strašidelného motelu‘, jak to novináři nazvali.“

„Jak ses sem dostal? Myslím do Česka?“ zeptal se Tonda zmateně. Vydává se za mámina strýce, fajn, ale proč? Odkud mě zná?

„Byl jsem v Karlových Varech. Nádhera...“ Stařec se ušklíbl. „Až na ty Rusy, co si tam stavějí paláce... Ovšem zbohatlíci jsou všude stejní.“

„Pane Hahne,“ ozval se primář. „Chápete, o co jde?“ Znělo to starostlivě.

„Ano,“ odpověděl Tonda pomalu. „Objevil se tady strýc... vlastně prastrýc, na kterého se sotva pamatuju... To mi bylo snad pět?“ Zopakoval poslední větu anglicky a stařec energicky přikývl. „A chce mě vzít domů. Teda do USA. Ale to asi nepůjde, po tom osvojení Hahnovými mám zdejší občanství...“

„Profesor Kaufman si pronajal domek na Šumavě,“ vysvětlil mu primář. „Jste na perorální léčbě, a pokud budete mít patřičný dohled...“ Pokrčil rameny.

„Zatím jste mě nikdy nenechali podepsat revers,“ podivil se Tonda.

„Nikdy jste neměl rodinné zázemí.“

„Aha. No, já bych moc rád někam... do lesa. Do přírody,“ řekl Tonda. Uvědomil si, že se mu hlava vyčistila nápadně rychle. Podobně jako... s Astartem. A hele, tenhle strýček bude nejspíš vlkodlak. Mají na mě příznivý vliv, pane primáři... Skoro se usmál. To rozhodně neřeknu nahlas, vážený.

Následovala únavná procedura s papírováním a překladem dokumentů, které bylo nutno podepsat, mezitím se Tonda dověděl, jak se jeho falešný prastrýc jmenuje (řikej mi strejdo Olafe jako dřív) a že se přestěhoval (taková malá díra, to neznáš), ale tady se mu líbí a chce tu zůstat minimálně pár měsíců. A že profesor Olaf Kaufman napsal knihu o lykantropech. Historickou knihu, posbírané různé dokumenty, lidové pověsti s komentářem a tak. Prý se čte jako román, smál se strýček Olaf.

Konečně seděli v autě z půjčovny.

„Uf,“ udělal Olaf. „Jak se cítíš?“

„Ohroženě,“ řekl Tonda. „Tenhle styl couvání mi vážně neseď.“

Olaf dupl na brzdu a uchechtl se. „Celý Astar! Hochu, já těžce postrádám automatickou převodovku, tak to se mnou vydrž.“

Tonda ztuhl. Celý Astar! Promluvil až za branou ústavu. „Jsi taky vlkodlak?“

Profesor se zasmál. Upíral zrak na ulici a navzdory prohlášení o svých řidičských potížích se za volantem choval celkem bezpečně. „Ne. Zřejmě mám kapku jejich krve, takže se mi daří trochu tě ovlivňovat. Čelit těm lékům, co do tebe cpali. Je to spíš šamanský trik, ale... my se ho naučili lépe.“

„A poslal tě Astar.“

„Jsme přátelé. S tou knihou mi hodně pomohl. Vlastně je spoluautor.“

„Kde je?“

„Pokud vím, tak někde honí upíry.“ Olaf se zatvářil skoro omluvně. „Tak zněla poslední zpráva, někdy před týdnem.“

„A jedeme na Šumavu,“ ujistil se Tonda.

„To souhlasí.“

Tonda se nadechl a položil tu pravou otázku: „A proč jsi říkal ‚Celý Astar‘?“

Olaf na něj vrhl krátký pohled, vzápětí znovu upřel zrak na silnici. „Astar si myslí, že jsi jeho syn. Vlastně si tím je docela jistý.“

Tonda zavřel oči.

Najednou se mu v paměti, těžce zkoušené nemocí (kteřá ve skutečnosti nemocí nebyla, jak se zdá) a léčbou (kteřá mu škodila), spojilo několik věcí.

Viděl před sebou mámu, jak se mazlí s obrovským černým psem. Říkali mu Medvěd, protože tak vypadal. Vybavil si, jak ho ten pes hlídal. Jak ho doprovázel do školy. Byl strašně chytrý, malému Tonymu připadalo, že normálně umí číst a rozumí všemu, co si lidé kolem povídají. Byl s ním v bezpečí.

Potom se Medvěd ztratil. Tony to obřečel, máma byla zticha, ale celá jako by vybledla a povadla. Později se nějak vzpamatovala – měl tehdy dojem, že si něco začala se sousedem, samozřejmě se jí na to neptal. No, nikdy už to nebylo takové.

„Proč nás, sakra, opustil?“ vyjádřil se.

„Na to se ho budeš muset zeptat sám,“ řekl Olaf. „Ještě něco. Tam, kam jedeme, žije tvoje nevlastní sestra. Je... no, utrpěla úraz. Vlastně se ji pokusili zabít.“

Tonda zaťal zuby. Asi žálím, připustil si. To nic, to přejde. Je to dávno. Mám sestru. Budu ji mít rád. „Souviselo to s tím... motelem?“ zeptal se.

„Motel...“ Profesor se na okamžik zatvářil zmateně. „Aha, ten motel u Brna. Totiž, Astar se s tím vrahem potkal víckrát. V jiných motelech a hotelech... Je to složité. Ano, všechno to souvisí.“

„Uf,“ hlesl Tonda. „Musím počkat, až se ze mě ty léky vyplaví. Mám v tom zmatek.“

„Za to ale nemůžou léky,“ pravil tiše Olaf. „Ono to je *zmatené*. A ne málo.“

* * *

Efrigo se projevil jako skutečný veterinář. Léčil svého pacienta v obou podobách a zdálo se, že takhle jeho mastičky účinkují nejlépe.

„Přece jen jsi profík,“ zavrčel Astar – to už bylo ráno, od noci, kdy se objevil v Rose, uplynulo dva a půl dne.

„Jo, rozumím ti, i když zrovna štěkáš,“ souhlasil Efrigo. „Spolkni tohle.“

„Co je to?“

„Vitaminy. B, C, E. A zinek.“

„Zvířecí?“

Efrigo se uchechl. „Ne, lidské. Jedenapůlkrát lidská dávka, v pořádku?“

Astar se posadil a zapil tabletky džusem. „Jo. Posledně mě léčil profesor. Historik.“

„Olaf Kaufman?“ přeptal se Efrigo a zívł. Zdřímł si jen dvě tři hodinky a odpoledne to mínìl dohnat. Ještě hodit prádlo do pračky a něco uvařit.

„Jak to víš?“

„Umím číst a sleduju zprávy na internetu. Ta kniha o vlkodlacích je dost populární, mám dojem, že už ji někdo koupil a překládá do češtiny.“

„Nemohl mě tam uvést mezi... poradci,“ řekl Astar. „Vlastně mě to trošku mrzelo. Ale mám u něj otevřený účet. Taky bych mohl něco chtít po Hildě,“ dodal zamyšleně.

„Jistě, ale na boty ti můžu půjčit.“

„Ty sandály jsou dobré,“ mínil Astar a podíval se ke dveřím, kde se válely veliké řemínkové sandály.

„Za tři stovky od Vietnamců,“ poznamenal Efrigo. „Při jejich rozměrech nechápu, že vyrábějí i sedmačtyřicítky. Nechoď ještě ven, drž se doma v klidu, ať se ti to zahojí pořádně. Jizev už máš dost.“

„Máš pravdu. Ty se teď proměníš v hospodyňku a já ve vlka.“ Vzápětí ležel na pohovce velký černý pes.

Jsem z tebe nervózní, kamaráde, pomyslel si Efrigo. Podvědomí takové věci dělá, víš.

* * *

Probudil se za tmy. Když se nehýbal, nic ho nebolelo – to byl docela úspěch. A když se rozhýbal opatrně, dalo se to vydržet. I v lidské kůži. Namazal se Efrigovými mastmi – za pomoci zrcadla i na zádech, s potěšením zjistil, že už si dosáhne skoro všude – oblékl si, co mu René s Efrigem sehnali, a vyrazil.

Suterénní byt se sice nacházel v domě, který byl něco mezi hotelem a ubytovnou, ale měl samostatný vchod, na který vrátný (umělá zaměstnanost, pf!) neviděl.

V metru zjistil, jak se nejspíše dostane k tomu baráku, kde

má Hilda tělocvičnu a firmu (doteď nevěděl jakou). U eskalátorů stáli revizoři, ale před ním se rozestoupili. Zbytek dojel tramvají, pak kousek pěšky.

Vrátnému v prosklené hale nahlásil, že jde za Hildou Neubauerovou, a byl milostivě vpuštěn do výtahu. Nejdřív zamířil do tělocvičny, ale ta byla momentálně pronajatá, trénovali tam nějací karatisté nebo kickboxeři. Astar vypadal podobně jako oni a nikdo si ho nevšímal. Sedl si na lavičku a chvíli se díval, jak sebou vzájemně mlátí o zem. Přemýšlel, jestli se má vydat o patro výš a zkusit sídlo firmy. Třeba tam ještě někdo bude a dá mu adresu. Když na něj uplatní špetku vlivu.

Vtom mu někdo zlehka položil ruku na rameno. Vzhlédl. Tenhle vypadá na trenéra, odhadl. A nos mu k tomu doplnil: a Hildina milence. Ovšem, ten pach smíchaný s luxusním sportovním deodorantem... Tehdy poprvé ho z ní cítil, i když už z větší části smytý.

„Vy jste Hildin přítel, že?“ vyhrkl.

Muž zamrkal. Byl urostlý, hezký, pěstěný. A žárlivý. Obličej se mu bezděčně stahoval do grimasy nepřátelského samce. „Patříte k té její bláznivé výpravě? Nikdo mi nechtěl říct, co tam dole vlastně našli. Lovci upírů!“

„Našli jsme nějaké staré místnosti. Hořelo tam. Utíkali jsme každý na jinou stranu. Moc si to nepamatuju,“ řekl Astar. „Chtěl jsem se ujistit, že jsou ostatní v pořádku, a znal jsem jenom tuhle adresu.“

„Nikomu se nic nestalo,“ zavrčel krasavec. „A teď vypadněte.“

Astar pomalu zavrtěl hlavou. Takže přátelský přístup nefunguje. „Nevíte o tom nic. Kde bych našel Hildu? Já vám ji nepřeberu, je vysazená na hezouny.“ Díval se, jak chla-

pík rudne. O jeho prudkém pohybu věděl předem a bez námahy ho srazil k zemi. Vlastně ho spíš přehodil přes dvě lavičky, tak aby dopadl na žíněnku. Doufal, že umí padat – to by jako trenér měl, ne?

Všechno ztichlo. Rozhlížel se a čekal, jestli se na něj vrhnou. V tom případě by musel prchat, nebyl na tom tak dobře, aby zvládl oddíl karatistů. Rozhodně ne bez proměny.

Na parketách zaklapaly podpatky. „Nádhera,“ ozval se Hildin vysoký, jasný hlas. „Jsi celý, zlato?“ Nečekala na odpověď a otočila se k Astarovi. „Tak pojď, musím ti zaplatit.“

Dobrý tah, uznal, postavila tím náš vztah do jasného světla. Milenec se může uklidnit a my odejít.

Vzala ho do své kanceláře, mořsky modré s umělou květenou, která měla také poněkud vodní nádech. „Ještě ti tady chybí korálový útes,“ zamumlal.

„Třeba si ho časem pořídím. Kam jsi zmizel? Volali jsme tě...“ Zdálo se, že o něj měla opravdu starost. „Zachránils mě. Bylo to... Úplně jsem tomu podlehla. Jemu. Dezirovi.“ Potřásla hlavou. „To bych už nechtěla zažít. Nechápu, jak jsi mě dokázal osvobodit.“

„To bylo jinak,“ řekl vážně. „On se pokoušel uplatnit svůj vliv i na mě. Jenomže na mě to prostě neplatí, jsem jiný. A jak se snažil víc a víc, tebe postupně pustil.“

„A proč jsi utekl?“

„Dost mě zřídil,“ přiznal Astar. „Potřeboval jsem se dát trochu dohromady.“

Hilda se najednou usmála, hezky, přirozeně, bez ohledu na budoucí vrásky. „Byly tam minimálně dvě ženské, které by tě ošetřily hrozně rády. Možná tři, Saieq taky.“

„Saieq... Vysvětlila vůbec něco? Ona nebo Ahdí?“

„Moc ne.“ Hilda zase zvažněla. „Jen že Deziro zajal nejdřív ji a pak Ahdiho, když ji přišel osvobodit. Ještě mluvili o nějakém potratu a dost to prožívali, ale přešli do nějaké neznámé řeči, Ahdi potom povídal, že je to jazyk jejich kmene. A povídal, že už ti dluží za dva životy. Přespali tady a ráno se vypařili.“

„Škoda. Moc bych chtěl slyšet její vyprávění. Deziro ji unesl asi před osmi lety.“

„Takže ty ho opravdu znáš,“ konstatovala. „Kluci mi vykládali pěkné divočiny. Jak ten netvor Deziro vraždí a loupí a současně hledá matku pro svého potomka.“

„Souhlasí.“ Židle, na kterou ho usadila, mu začala být nepohodlná.

„Víš, byl to docela šok, ta tvoje proměna. Nikdy jsem na vlkodlaky doopravdy nevěřila,“ řekla Hilda. „Ale vypadal jsi fantasticky. I s těmi šrámy.“

Skoro se začervenál. „Byla to klika. Lidi si proti Dezirovi ani neškrtnou. Tam měl proti sobě dva vlkodlaky a jednoho upíra. Mimochodem, Norbert... Původně to bylo jeho doupe, vědělas to?“

„No... Napadlo mě to, jenže jsem si připadala jako cvok. Totiž, abys věděl, celé to začalo jako recese, ještě na škole, ale Honza to bral pořád víc vážně, že budeme pátrat po upírech a zabíjet je. Prostě tomu věřil. Já vlastně nečekala, že něco najdeme. Brala jsem tu výpravu jako legraci. Sport. Norbert se mi přihlásil, řekl, že je lovec upírů, a když jsem se začala smát, smál se se mnou, tak...“ Zahleděla se na modrozelený obraz na stěně. Mohl stát sto tisíc nebo víc, ale možná ho namaloval malíř pokojů, těžko říct. Možná se nějak jmenoval. Třeba *‘Fakt hodně našťvané moře’*.

„Legrace, hm.“ Astar sklonil hlavu a zatočil palci pomalý mlýnek. „Deziro mi zabil ženu. Já od začátku věděl, že se z veselého výletu může vyklubat pořádná tragédie.“

„To je mi vážně líto. Promiň.“

„Nemáš se za co omlouvat. Kde je Norbert?“

„Taky zmizel. Ani s námi nedojel do Prahy, vystoupil v nějakém lese, na pustém místě. Prý se nalokal krve a musí se uklidnit.“

„Zabili jsme jich spoustu. My dva společně. Mohli by nás zavřít.“ Krátce se zamyslel. „V některých zemích se nesmí zabíjet zločince. Vlastně skoro nikde. A tady se prý člověk nesmí ani bránit.“

Hilda zachmuřeně přikývla. „Ovšem kde není žalobce, není ani soudce. Jestli někoho v dohledné době napadne zkoumat ty katakomby a najde tam hromadu mrtvol...“

„Tak policie stejně nezjistí, kdo tam řádl,“ dokončil Astar.

„Doufejme.“ Hilda otevřela zásuvku svého psacího stolu, v níž byl zabudovaný malý trezorek. „Dám ti ty peníze.“

„Nepřišel jsem kvůli penězům. Chtěl jsem se ujistit, že se všichni dostali ven.“

„Jasně. Já vím. Ale měli jsme smlouvu, a ty jsi udělal víc. Já si vlastního života cením.“ Hilda se pousmála. „A měl bys dostat bolestné. Ukážeš mi ty šrámy? Vidím, jak pořád poposedáváš.“

„Neukážu.“ Zamračil se. „Radši ne. Co by tomu řekl tvůj... přítel trenér.“

„Milan?“ Předvedla typický smích blondýnky, jasný a stříbrný. „Tomu napovídám, co se mi líbí. Je to moula. Bez představivosti. Zato je hezký, celkem bohatý a v posteli se snaží.“

Astar zvedl obočí. „Copak se to dá takhle... Snaží se!“

Zatvářila se pobaveně. „Chci mít bezproblémové děti. A muže, se kterým se dá snadno manipulovat.“

Vzdychl. „Otrava.“

„No,“ řekla Hilda, „Láďa byla dost nešťastná, když jsi zmizel, i když jí Norbert vysvětlil, že to určitě přežiješ. Honza ji odvezl domů. Usoudili jsme, že ve Spáleném Hradišti bude v bezpečí.“ Tázavě vzhledla.

„Asi ano. Možná už tam Deziro není.“ Představil si sám sebe, jak zvoní u dveří, zvědaví sousedé nenápadně vyhlížejí okny, Láďa otevírá a na tváři se jí pomalu objevuje výraz, jaký měla Jelka, něco jako ‚Jsem ráda, že žiješ, ale...‘

Zjistil, že Hilda něco říká: „To jako myslíš, že se sebral a odkráčel? Po tom, co jste s ním prováděli?“

„Taky jsi přispěla svou troškou.“

„Jo.“ Pozorně ho sledovala. „Tobě se Láďa líbí. A bojíš se jí to říct. Zvláštní.“

„Vždyť ji vůbec neznám. A ty zase neznáš mě.“

S povzdechem otevřela trezorek a začala na stůl skládat tisícovky. „Stejně je to málo,“ řekla. „Půjdeš po něm, co?“

„Hm.“ Strčil si peníze do kapsy bundy. „Díky.“

„Kdybys potřeboval pomoc...“ Podala mu navštívenku. „Adresa, telefon, mail... Na druhou stranu jsem ti napsala Honzovu, určitě by s tím souhlasil. Láďa bydlí s rodiči a mají na zahradě jezírko se smuteční vrbou, to si nepleteš.“

* * *

Spal, ne sice tvrdě jako člověk, ale dost tvrdě; připadal si tady v tom polosuterénu u Efriga v bezpečí. Jenomže do

jednoho ze snů se najednou vplížilo něco zlověstného, stín s pařáty od krve a rudýma očima.

Uvědomil si, že mu hrozí nebezpečí. Probudil se. Vymrštil se z postele, potlačil řezavou bolest v ranách, ruce chtěl sevřít na něčím hrdle, ale ten někdo uhnul a místo toho sevřel jeho zápěstí. Přehmátl, teď mu držel obě ruce jedním neskutečně silným spárem, druhý mu zaryl do prsou.

„Zůstaň ležet,“ sykl.

Astar se okamžitě přestal bránit. „Norberte...“

„Trebron,“ opravil ho upír. Znělo to mrazivě.

Astar si matně vybavil jakousi pověst o omezení jménem. Upír si mohl dát jiné jméno, ale musela to být přesmyčka z původního. „Proč jsi změnil jméno?“ zašeptal.

„Nemáš ponětí, jaké to je,“ odpověděl upír chraptivě. „Taková doba... Tak dlouho jsem nikomu neublížil, nepil lidskou krev... Klidně jsem mohl vyjít ven i v poledne! V plném slunci! A teď... Zase od začátku. Zase s tím bojovat... Sám se sebou. A dny trávit ve tmě, ven jenom když je pod mrakem...“

„Města žijí i v noci,“ řekl Astar. „Kromě toho už jsi to jednou dokázal.“

„Nemám ponětí, jestli najdu tu sílu podruhé.“ Trebron měl trochu změněný hlas, nakráplý, jako by přeskakoval, a nepatrně syčel. „Chtěl jsem ti říct... pár věcí. Neobviňuj se z toho, dělals, co se dalo. Deziro už v chodbách pod Spáleným Hradištěm není.“

„Já vím. Je v Pustém Týně.“

Upír se nadechl. „Aha. Najdu si to na mapě.“

„Nechceš jít proti němu sám?“ ozval se Astar znepokojeně a otočil se na bok. Tentokrát mu Trebron nebránil.

„Ne. Chci se přidat k tobě. Ty... to nevzdáš.“

„Nemůžu.“

„Jo.“ Trebron ho pustil úplně. „Jenže já jsem nebezpečný pro tvoje přátele. Nejsm... jeden z vás. Jsem teď sám.“

„Tak... mám přijít za tebou, až se dám dohromady?“

Trebron se skřípavě zasmál. „Myslíš, že ti prozradím, kde trávím dny? Mrtvý a bezmocný?“

„Zřejmě ne,“ řekl Astar tiše.

„Každé pondělí před půlnocí na severní straně toho kostela tady naproti za parkem. Ty a já. Tebe neohrožuju. Tvoje krev...“ Pokrčil rameny. „Mám z ní divný pocit. Strach.“

„Tak dobře.“

Upír váhavě naklonil hlavu, Astar ve světle vzdálené lampy rozeznal jeho tvář. Vyhublá, zdivočelá, napjatá. A velmi... nejistá. „Ty po mně půjdeš?“ zeptal se Trebron. „Jako po škodné?“

„Ne, jenom... když mě k tomu donutíš.“ Astar si povzdechl.

„Nevěříš mi?“

„Zachraňovali jsme se navzájem,“ řekl Astar pomalu. „To se těžko zapomíná. Jenže ty nevěříš sobě. Cítím to. Slyším a vidím to. Strašně nerad bych tě zabil.“

Trebron se uchechtl. „Teď bys to ani nesvedl. Jsem silnější.“

„Ale jestli budeš postupovat tak jako už jednou... No, držet dietu... Tak budeš slábnout.“

„Ne moc rychle.“

Astar v tom zase slyšel něco divného – začínal mít dojem, že právě to je opravdu upíří. Nevěřil mu. Ale jako spojenec by se hodil. Zívl. Uvědomil si, že se ho Trebron snaží uspat. No dobře, užij si to, upíre. Nechal klesnout víčka, zpomalil dech, ale jeho vlčí část zůstávala ve střehu. Trebron se na něj

chvíli díval, pak se zvedl a zamířil k pootevřenému oknu. Pak zmizel. Astar sice oči otevřel, jakmile ucítil, že se upír vzdaluje, ale stejně neviděl, jakým způsobem odešel. Možná se změnil v mlhu a vyvanul, jak to líčí některé pověsti...

Astar se opatrně otočil na bok, věnoval chvilku úvaze, jestli by se v některé pražské tržnici daly sehnat byliny, jaké by potřeboval k lepšímu hojení, usoudil, že ne, a ponořil se do snů. Kdyby se to tak mohlo obejít bez vlhkých podzemních chodeb a mrtvých kostí, přál si.

* * *

Hilda se převalovala v posteli ve svém bytěku za kanceláří ve třináctém patře (třináctku si vybrala schválně, líbilo se jí to) a nemohla spát. Zůstala tady, protože si chtěla domluvit schůzku s Milanem. Jenomže ji přešla chuť. Pořád před sebou viděla Astarův výraz, jeho obočí, a slyšela jeho hlas: *On se snaží?* Nebyl v tom posměch, spíš lítost. A ona si najednou uvědomila, že s Milanem je to prostě nuda, a jestli se vezmou, bude mít zatraceně nudný život a patrně i nudné děti, chlapečka na ježka a holčičku jako cukrátkovou princeznu, děti, které dokážou řídit jenom organizovaně při Halloweenu nebo na Den dětí, to je fuk.

Máš chuť na vlkodlaka, protože je tak zatraceně sexy, jen si to přiznej, řekla si, zvedla se a došla k oknu na balkon, které nabízelo opravdu úžasnou vyhlídku. Světla, maskující noční opuštěnost kancelářské části metropole. Na teplou lidskou krajinu vidíš jen zdálky, ze své propasti luxusního osamění. Otevřela a vyšla na vzduch. Rozhlédla se, po okolí a po svém životě. Ve třiatřiceti měla všechno, a musela si to kompenzovat výpravami za upíry. Ušklíbala se. Kom-

penzovat si, že už všechno má, to se povedlo. Už ani nemusí osobně provádět zakázky po domech a bytech, to dělají zaměstnanci, paní majitelka realitky jen sedí a organizuje. Nemusí ani shánět muže, stačí kývnout prstem. Hezká, štíhlá, bohatá. Kdo by odolal?

No, zřejmě by se jeden našel. Nebo to bylo prostě tím, že nekývla tím zatraceným prstem?

Otřásla se, najednou jí bylo chladno. Vrátila se do postele, ale balkonové dveře nechala pootevřené. Záclony vlály. Potom jí na víčka dolehla tíha, chvílku se pokoušela bránit spánku, kdesi na okraji vědomí se mihl pocit neurčitého nebezpečí, ale spánek doléhal a naléhal dál. Neubránila se. Někdo odhrnul záclonu, neslyšně vstoupil do pokoje a přisedl si k ní na lůžko.

„Potřebuju tě,“ zašeptal. „Potřebuju silné spojence, poslušné pomocníky, víš? Neublížím ti, nemusíš se bát.“

* * *

Efrigo se ohlédl na neonový nápis. Světlo vnímáme jako bezpečí, ale tady žádné není. Všichni jsou pryč, taxíkoví hosté odjeli a hodně účinkujících s nimi; ostatní zaměstnanci měli vzadu na parkovišti auta, až na chudáka Efriga, smutného baviče.

Napadlo ho, že by si měl pořídit chůvy, aby vypadal větší. A rozevlátý plášť. A cylindr. Jenomže uvnitř by stejně zbýval človíček, který se bojí.

Hedunka odjela s nějakým svým mecenášem... Jenomže to nebude ten pravý, děvče. Už bys měla na čas sehnat si někoho natrvalo. Jak dlouho ještě vydržíš dělat hadí ženu? Co na to plotýnky a klouby? Jednou ráno se už nerozhý-

beš, a co pak? A co já, až mě přestanou napadat hloupé vtipy?

V duchu se zasmál. Až mě přestanou napadat blbosti, tak mi budou ustýlat lopatou.

Pochodoval tichými, zatuchlými ulicemi, vyhýbal se místům, kde přebývali bezdomovci; někteří byli zfetovaní a snadno se vzbudili z divokých snů. Kam vůbec zmizel René? Po svém posledním převlékacím čísle – operní pěvkyně – se vypařil. Obvykle šli aspoň část cesty společně. Třeba někoho sbalil. Možná dámu, možná pána, kdopak se v něm vyzná.

Šel rychle a v týle mu seděl strach. Mrazení. Někdo ho sledoval, už si tím byl jistý. Tichý stín, který poletuje, vznáší se dlouhými skoky mezi kontejnery na odpad a splývá se zamčenými dveřmi a roletami skladišť, s ploty a temnými okny ve vyšších patrech, kde nikdo nebydlí. Jednou tady budou byty, ale zatím sem ještě město, to opravdové a živoucí, nepřeteklo.

Neurčitý strach se změnil v tíhu, která zpomalovala jeho kroky. Zapotácel se, klopýtl, a znovu. Co to...? Pokoušel se přidat do kroku, ale chodník se pod ním vlnil, domy se kývaly a rozmazávaly, okna viděl dvojité. Napadlo ho, že má mrtvici. Nebo se něčím otrávil. Ty chlebičky byly trochu divné, měly takovou pachůť...

Upadl na kolena. Klesala mu víčka, ze stran se blížila tma. Silou vůle se zvedl a vrávoral dál. Proč tudy aspoň nejezdí noční tramvaj? Téhle ulici by tak slušely koleje! Ne, tady člověk v noci potká maximálně černý vůz, strašidelný pohřebák s kostrou za volantem... nebo na kozlíku. Černý koně s rudýma očima.

Už je viděl, ty rudé oči. Patřily ke stínu, jenž se k němu snesl z lampy. Lampa zhasla, ale oči zářily dál.

„Potřebuju spojence,“ zašeptal stín. „Neboj se, neublížím ti.“

Efrigo cítil, jak ho něco dusí, přestože se ho pařáty toho přerostlého netopýra ještě ani nedotkly. Několikrát nadechl, pak vykřikl, i když ho při tom palčivě, řezavě zabořilo v krku. Křičel a mlátil do toho netvora rukama, které byly jako z gumy, kopal a nemohl se trefit, a jo, to proto, že ležel na zádech a měl vyražený dech, na obličej se mu přilepila nějaká černá látka, zmítal se, aby se jí zbavil, a pak se najednou ozvaly hlasy, brblavé, chraplavé a našťvané, někde se třísťilo sklo, ten, kdo ho držel, tlumeně hekl a pustil ho, další sklo, někdo hází lahvemi od piva, ne? Černá záclona se zvedla, Efrigo zalapal po dechu a stočil se do klubíčka a chtěl chvíli jen tak ležet a přemýšlet, jestli ještě vůbec má ruce a nohy.

Někdo ho zvedal. Špinavý bezdomovec. Jo, špinavý byl, jenže... Nesmrděl. A nemluvil, jen se pozorně díval, pozorně a zaostřeně – ostřeji, než je běžné u normálního, střízlivého člověka. Postávalo jich kolem něj víc, páchli pivem a kdoví čím a mumlavě se vyptávali, co se mu stalo a co to, sakra, bylo.

„Přepadl mě,“ vypravil ze sebe Efrigo. Už cítil nohy i ruce, jen se mu motala hlava a pořád před sebou viděl zelené tečky. To po těch očích, pomyslel si.

„To už je podruhý,“ řekl chlap v silonové bundě, jaké před čtvrt stoletím nosil každý, protože jiné nebyly. „Včera tady u popelnic vlítnul na nějakou babu, jenomže ta neřvala.“

„Asi se jí to líbilo,“ přidal se druhý. Ten, který Efriga zvedl, stále mlčel a byl ve střehu.

„Babu?“ zeptal se Efrigo.

„No, byla mladá, docela pěkná,“ vysvětlil první a neurčitě

máchl rukou ke zdi domu, o kterou se opírala štíhlá žena v jakémsi přehozu, nebo spíš ponču.

Aha, baba rovná se žena, pochopil Efrigo. Někde se to tak říká. Asi na Ostravsku. Na Moravě. Tak nějak.

„Odešla po svých,“ doplnit další ze skupiny. „Jako... v transu.“

Efrigo si pomalu a bolestně dával věci dohromady. Rudé oči. Plášť jako křídla. Dlouhé skoky... Pocit omámení, mlaďá žena jako v transu. Musím se zeptat Astara... Jasně. Do čeho jsi nás to zatáhl, vlku?

Vyhrabal všechny drobné, které měl u sebe, a vysypal je do hrsti jednoho z těch chlapíků. „Díky,“ zamumlal a chvátal pryč.

Astar se nepohnul, když si odemkl, ale samozřejmě se probudil, o tom nebylo pochyb.

Efrigo za sebou zavřel, opřel se o stěnu.

„Co je?“ zeptal se Astar tiše. „Co se ti stalo?“

„Mám takový dojem,“ Efrigo se křečovitě nadechl, když si vzpomněl na to dušení, „mám dojem, že po nás jde upír.“

* * *

Hedonna se chvíli protahovala na posteli. Připadala si málátně a spokojeně. Nechtělo se jí do ranního přidělu cvičení. Třeba bych mohla dát výpověď, pomyslela si. Nebo zjednodušit vystoupení. Ty holky u tyčí mají taky úspěch, a přitom nepředvádějí nic moc – rozhodně nic, co bych neměla zrovna tak jako ony... Rezignovat na výjimečnost... Hm. Efrigo by se takhle zatvářil. René by rovnou sykl něco jako ‚zrádkyně‘. Jako bychom my tři pořád byli cirkus, malinký, soukromý cirkus.

Uviděla na nočním stolku peníze. Stejně jako předchozího rána. Nebylo by marné vydělávat si takhle snadno. Zamračila se. Ale čím vlastně si je vydělala? Uvědomila si, že si nevzpomíná, co přesně s tím vysokým, zajímavým chlapem dělali. Sakra. To asi nebyl normální sex.

Ošidila cviky, které dělala vždycky hned po probuzení, vylezla z postele a vyrazila do koupelny. Při mytí a čištění zubů se pohledem vyhýbala zrcadlu. Dokonce se česala skoro popaměti. Nevěděla proč a začínalo jí to znepokojoval, přestože někde v hlavě jako by jí běžel program, jenž jí naštěptával „jen klid, všechno je v pořádku“. Byl cizí. Někdo jí ho tam podstrčil. Napadlo jí, že tohle nesmí nikomu vykládat, jinak skončí v blázinci.

Zazvonil zvonek. Do domovního telefonu promluvil známý hlas. „To jsem já, Efrigo, pusť mě nahoru.“

Smutný klaun, mozek jejich trojky, po ránu vypadal jako hrobník nebo tak něco. Nebyl sám, vzal si posilu, a Hedona okamžitě *věděla*. Ten divný program v její hlavě se přikrčil a dělal, že tam není. Jo, tihle dva něco tuší, možná víc než ona. Rozplakala se, ačkoli neměla ponětí proč. Astar ji objal, skoro jako za starých časů. Chtěla se přitulit, a současně měla chuť zahryznout se mu do hrdla.

Astar ji posadil na postel a klekl si před ni.

„Otevřelas mu sama? Kolikrát?“

Škubla sebou. Olízla si suché rty. Efrigo už jí podával sklenici s vodou; to jeho malé domácí věštění bylo někdy tak milé... „Komu... Proč?“

Astar se významně podíval na peníze na stolku. „Přepadl tě... tam v té uličce. Potom za tebou chodil. Otvírala jsi mu, nebo vlezl oknem?“

Něco jí to připomínalo. Nebyla zrovna typ čtenářky, ale

do kina občas chodila. Krotitel měl slušné video, a těch pár filmů o upírech... Sakra. Zvedla hlavu. „Mělo mi to dojít, co?“

Astar vážně přikývl. „A mě to mělo napadnout včas. Hlavně že jsem vám o tom upírovi vykládal.“

„Ten... vrah z podzemí?“ hlesla.

„Ne, Norbert. Teď si říká Trebron,“ vysvětlil jí. „Změnil se, a zase je to moje vina. Vzbudil jsem ho krví...“ Zakroutil hlavou. Mrkl na její krk. Ty ranky jsou sotva vidět, vypadají jako pihy.

„Potřeboval jsi silného spojence,“ zašeptala.

Efrigo sebou trhl. „Spojence. Taky mi to říkal. On hledá spojence!“

„Silné,“ řekl Astar nepřítomně. Na chvíli jako by se vzdálil, ale vzápětí byl zpátky – a jako by si s sebou něco přinesl. „Upír je silnější než člověk. On si tahle vytváří pomocníky, silné a poslušné.“

„Proti tobě?“ zeptal se Efrigo.

„Myslím... že proti Dezirovi. Jenomže nedbá na následky.“ Astar vzal do ruky tisícovku a promnul ji mezi prsty. „Je kradená.“

„Jak to můžeš vědět?“ ohradila se Hedonna. Ani nevěděla proč. Proč by měla hájit nějakého zatraceného upíra, který ji svedl a pil jí krev a udělal z ní kdoví co? Jenomže ho hájila.

„Poznám to. Spousta mých příbuzných si tak trochu přikrádá. Když po delší době přicházíme mezi lidi, většinou ze začátku ani nemáme jinou možnost...“ Zamračil se. „No jo. Dělal jsem to taky.“ Rozhodil rukama. „K sakru. Zatáhl jsem vás do toho. Upír vás vyčenichal... Asi má lepší čich než já. Musím...“ Znovu se tak na chvíli vzdálil. „Musím ho najít. Zeptat se...“

Hedonna si všimla, že už zase přemáhá bolest. „Sedni si,“ postrčila ho k měkkému křeslu – na ni aspoň vždycky působilo léčivě, když ji bolela každá kostička v těle. Což bylo poslední dobou až příliš často. „Nedala by se nějak léčit ta tvoje alergie na stříbro?“ zeptala se zamyšleně.

Potomci

Astra trénovala před domkem chůzi – zčásti vybetonovaný dvorek byl nejrovnější plochou v širém okolí – a už zase začínala mít pocit, že tyhle nohy nejsou její. Zvysoka, neohrabaně kecla na lavičku. *Každým dnem je to o trošku lepší*, zopakovala si pro sebe. Napůl pravda, napůl zbožné přání. Zlepšovala se pořád, ale šlo to na její vkus hrozně pomalu. A teď Olaf přiveze toho kluka. Nevlastní bratr. Táta jí to říkal do telefonu dost rozpačitě – mohl jí to vysvětlit, když tady byl, ale zřejmě se z nějakého důvodu cítil trapně. No a co je na tom? Stává se to i lidem, ne?

Olaf samozřejmě zabloudil a dorazil, právě když byla v koupelně a masírovala si sprchou ztuhlé nohy (a současně trénovala i hlasivky, protože od toho zranění se nemohla zbavit chrapotu; jednoduše řečeno zpívala si – hrozně). Slyšela, jak Olaf spokojeně zabručel nad večerí, připravenou pod poklopem mikrovlnky. Ten druhý byl potichu, ale cítila ho. Zastavila vodu, než dojde, protože do cisterničky pod střechou přitékala pomalu – momentálně bylo čerpadlo ve studni nejspíš skoro na suchu. Aspoň ruce ať si můžou umýt, velké mytí hodinku dvě počká. Vyhrabala se z vany a v koupacím plášti se vybelhala z koupelny. Bosa přešla po

lakovaných prknech podlahy v síni. Pořád ji překvapovalo, jak cítí povrch dřeva, i když už to byly tak čtyři týdny, co se jí do chodidel úplně vrátil cit.

V kuchyni tiše šuměla mikrovlnka.

„Tady jsi,“ pozdravil ji Olaf. Ten mladík – bratr, připomněla si – se zvedl z lavice, komická, starodávná zdvořilost, usmál se a zatvářil se hrozně rozpačitě. Připadalo jí, jako by v sobě měl mlhu, která se teprve rozplývá.

Vypadal obyčejně, štíhlý, ne moc velký, rozhodně ne jako Olaf nebo táta, světlé vlasy.

„Ahoj Tony.“ Napřáhla k němu ruku.

Stiskl ji tak akorát, přiměřeně. „Vážně jsi moje sestra?“ Koukal na ni, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Táta si to myslí.“ Pokrčila rameny a honem si sedla, nějak se jí po té denní dávce chůze a cvičení podlamovala kolena. „V ledničce je limonáda a taky pivo,“ ukázala bradou.

„Nepiju pivo, kvůli lékům,“ vysvětlil a vybral si minerálku. Olaf si vzal pivo, podal sklenice. Mikrovlnka cinkla, jídlo, brambory s lilkem a plísňovým sýrem, bylo ohřáté a Olaf se ujal obsluhy. Zapomněl na příbory, jasně.

Astra se zvedla a vrhla se k šuplíkům. „Au! Sakra!“ sykla. Tony už stál za ní – rychlý jako správný vlkodlak, pomyslela si spokojeně – a vzal do ruky lžičku, o kterou se spálila, prohlédl si ji a zase ji odložil zpátky. „Tobě... stříbro nevdává?“ vyhrkla.

Zavrtěl hlavou. Vyndal příbory, položil je na stůl, a prakticky současně ji podepřel, když viděl, jak má nejisté nohy.

„Už ne,“ upřesnil. „Máma mě kvůli alergiím vodila k bylinkářce. Podle ní byla lepší než všichni doktoři.“

„Tos musel být ještě malý,“ poznamenal Olaf.

„Když mámu zabili, nebylo mi ani dvanáct,“ kývl Tony

a podezíravě šťouchl vidličkou do brambor, jako by se obával, že plátky vyskočí a vrhnou se na něj. „Než se zeptáte. Nepamatuju si, co to bylo za bylinky, i když tu chuť nezapomenu.“ Otrásl se. „Br. Ta vědma stejně používala jenom indiánské názvy.“

Astra vzdychla a pofoukala si prsty. „Ten... vrah... to ví. O tom, co s námi dělá stříbro.“

„Deziro?“ zeptal se Tony rychle.

„Viděl jsi ho?“

„Jo, ale jenom z boku a zezadu, a ještě v šeru. Vypadá docela normálně. Teda když chce.“

Olaf se s chutí ládoval exotickým pokrmem. Hospodyně, kterou najal, vařila dobře a jeho bavilo ochutnávat jídla, o nichž v životě neslyšel. Podezíral tu dobrou ženu, že neustále improvizuje a vymýšlí nové kombinace, a tiše doufal, že mu ji nepřebere nějaký interhotel.

Poslouchal, jak se nevlastní sourozenci seznamují, poslouchal známý přízvuk, kterého se Astra nikdy nezbavila a Tony ho znovu chytil, a pro tu chvíli se cítil ohromně spokojeně.

Uniklo mu, kdy se hovor stočil na vážné věci, a vzpamatoval se, když už se Tony s Astrou bavili o proměnách, do jaké míry se to dá naučit a co je k tomu potřeba, a zjevně dospěli k závěru, že Tony je ten pravý člověk, který pomůže Astarovi pěkně zatočit s Dezirem.

„Měl bych se naučit nějaké to bojové umění,“ mínil Tony a Olaf poplašeně vykulil oči.

„Vlci to nepotřebují,“ řekla Astra váhavě.

„No. Musím se naučit aspoň základy nějakého bojového umění,“ upřesnil Tony svou představu. „A musím se naučit proměňovat. Potom můžu teprve Dezira šokovat, až na mě zkusí stříbro.“

„Někteří kříženci se nepromění,“ upozornil ho Olaf a zuřivě se zatahal za vousy. Tohle by se Astarovi nelíbilo. Vůbec ne. Co to do toho kluka vjelo? Takový se zdál ti-chý...

„Jednou jsem si proměnil ruku,“ prohlásil Tony skoro bojovně. „Jenomže to jsem byl hrozně vyděšený a ten chlap mě chtěl zabít.“

Olaf opatrně položil příbor a opatrně bouchl pěstí do stolu. (Astra se zazubila; líbilo se jí, jak krotí svou sílu – a na člověka, a ke všemu tak starého, jí měl vážně dost.) „Mládeži! Váš otec si přál, aby Tony naučil Astru pořádně česky, protože není jisté, jak dlouho se tady vaše rodinka zdrží, a kdyby se mu něco stalo...“

„Jasně,“ skočil mu Tony do řeči. „Já bych právě rád, aby se mu nic nestalo, *stryčku Olafe!*“ Kývl na Astru. „Je teď vhodná chvíle, abych mu zavolał?“ Vytáhl z kapsy mobil.

Olaf zamrkal. Ne že by neuměl zacházet s touhle moderní technikou; s brýlemi zvládl i ty nejmrňavější displeje a tlačítka; jen si nemohl zvyknout dopředu počítat s tím, že je možné kdykoli kohokoli sehnat. V téhle mrňavé Evropě rozhodně. A těm mladým to přijde samozřejmé.

„Zkusíme to,“ kývla Astra, vytáhla vlastní mobil a už bratrovi diktovala číslo. Měli hlavy u sebe, vypadalo to jako nějaký drobný obřad.

Potom Tony přiložil telefon k uchu. Pozdravil, začal se usmívat. Poslouchal a zvažněl, pak řekl něco česky, Astra asi rozuměla (ty vlkodlačí děcka se učí jazyky zatraceně rychle), protože se zasmála spolu s ním. A zase vážný obličej, Astar asi říká něco nepříjemného. Pak ta otázka, úplně věcně: Jak se proměnit? Tony pokyvuje a tváří se zklamaně.

Trochu rozpačité rozloučení. Klap, takhle rychle by ho neměl zavírat, ten křehký kloubek věčka se ulomí...

„Mají starosti s upírem,“ řekl Tony. Šlehl pohledem po Olafovi. „Prý máš nějaké poznámky týkající se proměny, profesore.“

„Čemu jste se smáli?“ zeptal se Olaf zachmuřeně. Už viděl, že těm dvěma dětem (Tonyho považoval za kluka, přestože už mu nechybělo moc do třicítky) nedokáže dlouho vzdorovat.

„Žádná žena na obzoru,“ vysvětlila mu Astra. „Ta, kterou zachránil, nemá zájem.“

„Objeví se jiná,“ zabručel Olaf. „To si pište.“

Šaman a jeho žena

K Hildě ho nepustili. Nepřeje si být rušena, a basta. Vyražet dveře, zatímco by se na něj věšel vrátný a ochranka, to by nebylo prozíravé. Astar vzal na vědomí, že tady a teď neuspěje, zalitoval, že neumí jako upír šplhat po svislé hladké stěně, vyšel z budovy a sedl si na betonovou ohrádku, která chránila kruh hnědé půdy kolem stromu. Nikdo si ho nevšímal, i když se kolem hemžila spousta lidí.

Dostal ji, uvažoval chmurně, co s ní teď bude? Co se vůbec děje se ženskými, když se do nich párkrát zahryzne upír? Zesílí, s tím Trebron zjevně počítá, a pak? Umřou? Nebo dostanou chuť na krev? V žádné z pověstí, které vypadaly aspoň trochu věrohodně, nevystupovala upírka... Ale moderní doba přináší všelijaké mutace.

Někdo mu lehce položil ruku na rameno. Lekl se. Žádný

člověk by se k němu neměl takhle nepozorovaně přiblížit. Pomalu se otočil. A jo. Ten, kdo stál za ním a usmíval se, nebyl tak docela jenom člověk.

„Co tady děláš? Neměli jste touhle dobou sedět v letadle nebo už v autobuse někde za mořem?“

„Možná,“ řekl Ahdi vážně. „Jenže Saieq je na něj pěkně našťvaná. Tolik let ji věznil!“

Saieq si k němu přisedla z druhé strany. Pohybovala se tiše, jako by vyrostla v lese jako její předkové, ale nepřekvapila ho; o ní už věděl předem. Vypadala starší než Ahdi; indiánky už v pětadvaceti stárnou. Oblečená byla až vyzývavě exoticky, samý korálek a třásně, kůže a cvočky; legíny a poletující oranžová batikovaná sukně. Ovšem tady ve velkoměstě jí nikdo nevěnoval druhý pohled, nanejvýš muži (kladně) zhodnotili její dlouhé nohy.

„Ahoj,“ řekla tiše.

Podíval se na ni pořádně. Něco v ní bylo hrozně v nepořádku. Nebyl si jistý, jestli to Ahdi vidí... „Co kdybychom si někam sedli, dali si kafe a popovídali si?“

Kývla a zvedla se. Očividně si popovídat chtěla. To není moc dobré znamení, pomyslel si, když ztěžka vstával z toho nepohodlného betonového sedátka.

Zavedl je do kavárny, kde se (strašně dávno, aspoň mu to tak připadalo) setkal s Hildou. Ahdi se mračil na ceny, bylo na něm jasně znát, jak je v duchu přepočítává na dolary a porovnává se svým podnikem. Saieq se nepatrně ušklíbla, asi to na něm také poznala.

„Povídej,“ pobídl ji Astar, když si objednali. „Tady nám nikdo nerozumí.“

„Deziro přišel z Ruska, ze Sibíře,“ promluvila téměř zasněně. „To je na východ odtud...“

„Vím, kde je Sibiř,“ ujistil ji. „K nám ale dorazil ze západu, co?“

„Ze západu a ze severu. Ze zimy.“ Otrásla se. „Tu svoji mrtvou část si přinesl z domova. Tam, doma, mu ublížili. Asi nebyl vždycky vrah.“

„To nikdo,“ řekl mírně. Dokázal si představit, jak Dez-iro bojoval s vlastním hnilobným pachem, jak úporně hledal kouzlo, jež by ho potlačilo. Ovšem, v chladu mu tolik nevadil, proto se držel zimy.

Saieq věčně kývla. „Vyprávěl mi, jak ho dostali. Vlkodlačí šamani a naši. Pro jednu se spojili, aby se ho zbavili – jako kletby, jako moru. Nastražili mu past v té jeskyni. Jenomže ho nedokázali zabít, protože nebyl úplně živý.“

„Nebo spíš proto, že jeden ze šamanů chtěl, aby trpěl,“ přerušil ji Ahdi. „Byl to člověk, víš. Vaši měli víc rozumu...“

„A chtěl ho pálit a topit, dokud nevypustí duši?“ Astar vzdychl. „Pokud nějakou má.“

„Tak,“ přisvědčila Saieq. „Pravda je to i to. Hořel a topil se. A znovu. Pořád. Šamani se domluvili, že se na něj vždycky o prvním jarním úplňku přijdou podívat. Pokaždé ho tam našli. Trpěl, řval, až se jeskyně třásla, ale kámen snese hodně. A pak jednou nepřišli; zemřeli nebo je někdo zabil. Kletba zeslábla, ale nepustila ho, protože pořád žili jejich potomci.“

„Ano.“ Astar si poposedl na židli, aby pustil číšníka ke stolku. Zauvažoval, jestli by se neměl opít, jen tak trochu, aby se na chvíli zbavil bolesti. Ne. Ne když tady někde poletuje upír. „Další kousek příběhu už znám.“

„Unesl mě,“ navázala Saieq. „Úplně lehce. Vystoupil z auta, jako by se chtěl zeptat na cestu. Strčil mě dovnitř.“

Než jsem se vzpamatovala, svázal mi ruce, pak mě něčím omámil... Víím, že jsme nějakou dobu zůstali doma, v našem městěčku. Dívala jsem se z okna, shora, tak ze čtvrtého patra. Ale okno se nedalo otevřít. Ani dveře. Hned druhý den jsem začala krvácet...“ Zarazila se. „O tom se mi nechce mluvit.“

„Vím, že jsi byla těhotná,“ řekl Astar. „Vím, že Deziro se obzvlášť zaměřoval na ženy, které otěhotněly s vlkodlakem. Které mohly mít potomka s magickou bytostí...“ Poškrábal se na bradě. „Zní to hloupě, magická bytost, ale nenapadá mě lepší výraz.“

„Po tom potratu se o mě staral,“ pokračovala Saieq. Zdálo se, že vyprávění bere jako těžkou, nepříjemnou povinnost. „Laskavě. Vysvětlil mi, k čemu mě potřebuje. Řekl mi, že mě nikdy nepustí. A že mě ovládne, abych ho poslouchala. A to dodržel.“ Odmlčela se, napila se džusu. „Stěhovali jsme se. Víím o spoustě zločinů a pamatuju si, že mi *nevadily*. Jako by to bylo správné, pro něj správné... Přibyly další ženy. Některé otěhotněly. Pak potratily. Některé zabil. Já... Podařilo se to dvakrát, ale pokaždé jsem o dítě přišla. Nejhorší bylo, že jsem ho skoro milovala.“ Nadechla se, znovu se napila, olízla si rty. „Pamatuju si na ten hotel, kde ti zabil ženu. Na chvíli jsem byla sama sebou, protože všechnu sílu spotřeboval na tebe. Ale jen na chvíli. Pak další hotel, myslím v Kanadě, protože tam mluvili francouzsky... To trvalo delší dobu, málem jsem utekla, ale chytil mě. Tehdy moc nechybělo a býval by tě dostal.“

Astar zachmuřeně pokývl. Ze vzpomínky na zasněženou střechu deset pater nad zemí se mu dodnes dělalo zle.

„Potom nás – všechny ženy – uvěznil v podzemí. To už měl spoustu služebníků. Naučil se je zotročit, ovládnout,

všechny. Přibývalo mu sil. Dokázala jsem se mu vzepřít, až když ses objevil ty.“ Vzala ho za ruku a pevně mu ji stiskla.

„Moc mi to nelichotí,“ ozval se Ahdi, „ale na mě tolik moci nespotřeboval. Držel mě v zajetí přes půl roku, vídal jsem Saieq, a nemohl jsem udělat vůbec nic.“

„Jak jsi ho našel?“ zeptal se Astar.

„A jak ty?“ ušklíbl se Ahdi. „Normální detektivní práce. Noviny, telefony, počítače... Chvilku jsem šel i po tvé stopě. Pak jsem tě předběhl.“

„Měli jsme se spojit,“ řekl Astar. „Proč sis myslel, že ho přemůžeš?“

„Kouzla.“ Ahdi zaťal zuby. V jeho tmavé tváři s ostrými rysy se objevil dravčí výraz. „Připravoval jsem se. Učil jsem se. Jenomže on se vysmál i zaklínadlům po předcích, které jsem vyčetl z obřadních kamenů; vysmál se i těm, která ho kdysi uvěznila...“

„Ty jsi šel do té jeskyně? Rozluštil jsi ty nápisy?“ vyhrkl Astar. A musel použít i *přiblížení*, dodal v duchu, a pěkně hluboko. Mohlo ho to zabít nebo odnést někam... jinam. Prostorem i časem.

„Myslíš si, že jsem měl štěstí,“ poznamenal Ahdi. „Že jsem to svoje pátrání vůbec přežil. Je to tak, vid’?“

Astar na něj jen upřel těžký pohled. „A k ničemu to nebylo?“

Ahdi potřásl hlavou. „Zdá se mi, že na něj nic nepůsobí dvakrát. Okamžitě si vytvoří obranu.“

„Je starší než my,“ promluvil Astar tiše, cizím hlasem. Saieq zvedla hlavu a pozorně se na něj zahleděla. Vzdáleně ji vnímal, ale držel se dál od té rušné kavárny i od zkoumavého pohledu indiánské ženy, která se sem tak nehodila. Byl někde, odkud mohl Dezirovi lépe porozumět. „Jeho vlast-

ní magie ho dostala do potíží, ale taky mu pomohla přežít. Nemůžeme ho porazit jeho zbraněmi.“ Viděl před sebou věci, které ho děsily. Oheň, krev, utrpení, mučení. Křik, který ke konci splývá s nesnesitelnou bolestí, až se jí uduší. Palčivý sníh a led. Mráz, který se mění v žár. Pece v le-
dových pustinách. Tak něco. Uvědomil si, že některé z těch výjevů loví z času a prostoru a jiné mu bezděčně podstrkuje Saieq. Vyprávěl jí... Hodně jí toho vyprávěl. Mnohem víc, než je ochotna nám prozradit. Nedokáže se ho zbavit, neumí ho přestat milovat, proto se drží takhle nablízku. Tohle nedopadne dobře.

Násilím se vrátil. „Musíme ho zabít. Prostě zabít, žádná kouzla.“

„Jak chceš zabít mrtvého?“ zeptal se unaveně Ahdi.

Zmrazit, pomyslel si Astar. Absolutní nula, to asi nepůjde, ale aspoň minus dvě stě. Tak nějak. Na to zaručeně existují prostředky... A pak do něj třísknout kladivem. Naskýtá se ovšem otázka, jak za takových okolností přežít. Neměl chuť stát se mučednickým hrdinou, vůbec ne. A další otázka: do jaké míry věřit nebo nevěřit Saieq, protože ta se momentálně sama v sobě ani trochu nevyzná.

„Musíme něco vymyslet,“ řekl nahlas. „Žijeme tady a teď, a uvažujeme pořád jako ve středověku. Ve všem tom technickém pokroku lidstva se přece musí najít něco, co nám pomůže.“

„Dálkově řízená střela?“ ušklíbl se Ahdi. „Nebo bomba? Chceš sedět v bezpečí a pohybovat páčkami?“

„To by bylo fajn,“ mínil Astar.

„Zbabělé,“ vyjádřila se Saieq a oči jí zaplály.

„Jo, a když se on obklopí služebníky a strážci, a ještě protivníkům předhodí tlupu omámených bezdomovců, to je fakt

hrdinský čin.“ Astar mluvil potichu a slova jako by chroupal mezi zuby. Co se týče planoucích očí, uměl to lépe, až Saieq ucukla.

Ahdi se tvářil skoro zděšeně, ale neříkal nic.

Astar se otočil k němu. „Promysli si to. Najdi svůj pravý důvod, proč tady zůstáváš a proč nechvátáš rovnou na letiště. Vsadím se, že peníze na letenku máš.“

Ahdi se ušklíbl. „Nejsem o nic horší zloděj než ty. I když jsem účetní.“

Oba se zasmáli, napětí trochu povolilo, ale jen trochu. Astar usoudil, že v šamanovi probudil aspoň náznak pochyb, aspoň stín podezření, že by s jeho ženou nemuselo být všechno v pořádku. Čistě pro jeho bezpečí. Vstal. „Víš, kde bydlím.“ Otazník na konci vynechal. A nejspíš ti dojde, co musíš udělat. To si jen pomyslel. Protože ta tvá ženuška už není to, co bývala. Má v sobě něco z něj, něco mrtvého, a... no, třeba to dokážeš dotáhnout do konce. A třeba ne.

Na cestu

Láda seděla ve vaně a zachmuřeně si prohlížela své nohy, na kterých už zase rašily jemné chloupky, co nejdou ani pořádně oholit, protože se ohýbají jako tráva ve větru, a zvažovala další postup. V detektivkách se prostě hodí do vody fén, prásk, hotovo. Člověk – ať už oběť, nebo sebevrah – sebou párkrát škubne a už si to cupitá k tomu tunelu ke světlu nebo kam. Nebo do tmy, dodala v duchu se zařatými zuby. Protože sebevrah jde do pekla, to je jasné.

Maminka vždycky říkala: ‚Necpi se, kam tě nezvou‘. Měla

pravdu. Já se cpala někam, kde o mě nestáli, a to mám za to. Vykašlali se na mě. Pokračují v tom dobrodružství, a mě normálně vykopli. Skoro sama nad sebou zaslzela. A přitom jsem zabíjela, kruci!

Připadalo jí, že překročila neviditelnou hráz. Zpátky to nejde. Jsem vrah. Byla to sebeobrana, tím si byla naprosto jistá, ale stejně. Asi by bývalo správné nechat se zabít. Rozhodně bych teď neměla tyhle strašné myšlenky.

Rozhlédla se po koupelně, kde z úsporných důvodů svítila jediná slabá zářivka a všechno tonulo v šeru – chtělo by to pár svíček, jenže mámě to připomíná sex, a ten je u nás zakázaný. Nejspíš mě udělali ve zkumavce, nebo... Nebo sice přirozeným způsobem, ale s nejvyšším odporem, a kdykoli se na mě kouknou, chce se jim zvracet.

Potopila se celá, i s hlavou, přestože pak bude mít vlasy jako přerostlé strniště. Mateřská a otcovská láska je povolena, jasně, nepovedená dcera si nemá na co stěžovat. Kdyby aspoň byli katolíci, ale houby, žijou si v té svojí skleněné věži vědeckého materialismu a nechtějí vidět realitu.

Docházel jí vzduch. Ne, utopení nebrat. Proč nemám fén? Vyrazila nad hladinu jako velryba. Bohužel realita obsahuje upíry. A vlkodlaky. Podívala se na poličku pod malým zrcadlem (marnivost se u nás nepěstuje a koukat se na vlastní tělo je nevkusné), kde ležela tátova břitva (neplýtvat elektřinou, a strojky stejně neholí dokonale). Podříznout se? Ze zápěstí se prý nedá vykrváct, moc slabé žíly a tepny, zatáhnou se dřív, než jimi vyteče všechna krev, leda v horké vodě. Jenomže bojler teď půl hodiny neukecám, táta mu namontoval časovou pojistku. Do té doby, sakra, nastydnou!

Zasmála se. Katar horních cest dýchacích – metla sebevrahů, namouduši.

Jo a chlap, jaký by se mi líbil, a ke všemu na mě nekoukal ani trošku přezíravě, je vlkodlak.

„Mám dojem, že se nechtěl před tebou ukazovat,“ mínil Honza docela vážně. To bylo ještě tam dole v katakombách, když se k nim vrátil Norbert s Hildou a těmi dvěma cizinci, a Astar nikde. A ona na sebe ukázala prstem, což byla vlastně němá otázka. Protože jí momentálně chyběla slova. A Hilda, krasavice, z jakých měla Láďa celý život strach (mohly totiž úplně všechno, cokoli se jim zamlulo), byť v té chvíli poněkud ušpiněná a rozedraná, se uchichtla. „Ničeho si nevšimla, děvenka,“ poznamenala. Načež se krátce zasmáli všichni, dokonce i ti, co neuměli česky.

Jo, ke všemu jsem totálně průhledná. Jo, ale Astar zřejmě taky.

Krucí, štválo ji, že se neukázal.

Znovu si obhlédla elektrickou instalaci. Ne, to by bylo moc složité. Nespolehlivé. Čekat na teplou vodu nevydržím.

Vylezla z vany a zabalila se do ošuntělého pláště, který používala celá rodina; v koupelně bylo vždycky zima, ani sem nezavedli topení. Kdo se chce zbytečně ráchat, ať trpí. Pravěcí lovci si v jeskyních taky netopili, a kam až to dotáhli, no ne?

Mezi námi, člověk jako druh to dotáhl až sem, přesně k tomuhle pokroku pro vlastní pohodlí, který drazí rodičové tak krásně zeleně zavrhují... Ale o tom se u nás nesmí mluvit.

Tak co, nerozhodná ženská? Sebevražda, nebo odjezd do školy. Představila si zrníčka prachu nasvícená sluncem z oken, sedající na lavice posluchárny, na podlahu, na studenty, na přednášejícího. Všechno znehybní, jen ta nepatrná

zrnka klesají dolů, pomalu, v tiché vířivé hře s gravitací. Zameškala už dva dny přednášek, to se sežene a dožene, ale praktika ne, to by bylo keců a nahrazování, br.

Uvědomila si, že se přehoupla přes hranu rozhodování a nevědomky se přiklonila k životu. Jasně, je to fyziologické. Fajn. Jde se balit, mezitím uschnu. A hajdy na koleje. Stejně tu školu nedodělám, radši budu sestřička, těch si lidi aspoň váží.

Ozvalo se tiché zaťukání na okno z matového skla. Malé okno, jak jinak; cudnost nade vše. Došla blíž a chystala se otevřít, ale vtom ji něco zarazilo. Nebyl mezi nimi upír? Norbert, co ho přivedla krasavice Hilda. Když jsme vylézali z podzemí, vypadal o sto procent upírstěji, než když jsme tam vstupovali. V boji se nalokal krve, a to ho změnilo, ovšem. Jak asi to může pokračovat? Co se stane, když dáte abstinujícímu alkoholikovi frťana?

„Nepustím tě dovnitř. Nechci tě tady,“ řekla tiše. Normální člověk by to neslyšel, ale jestli tam venku vážně číhal upír, tak... tak slyší, co potřebuje, no ne?

Ťukání přestalo, neurčitý obrys, rozmazaný vzory na skle, zmizel.

Trochu se rozklepala, ale jenom trochu; jako by se vrátila zpátky do příběhu, který už neměl pokračovat. Tak jo. Neohrožovat rodinu, i když je to taková studená, racionální rodina. Do Prahy. Na koleje. Do hajzlu!

Večerní autobusy jsou ve všední den nejvolnější a vlaky to samé, pokud vám stačí osobák. Sice se vleče jako šnek, ale člověk má přehled přes celý vagon. Ne, nebyl tam. Nesledoval ji. Začínala se cítit hloupě; zase si vymyslela nějakou pitomost. To její věštění! Honza se jí posmíval, ale napůl věřil, zato Dalík, ten si dělal starosti. Asi mu to připadalo proti

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.